

Judici contra Núria Cadenas

¿Un muntatge policial?

Amb una expectació que no s'esperava, la setmana passada va dur-se a terme el judici contra Núria Cadenas i tres independentistes catalans més. Judici que ha reflectit la dificultat de la fiscalia per trobar proves que inculpin la jove, que cada vegada rep més mostres de sol.lidaritat.

Vaja, com en temps de Franco —diu Teresa Alabèrnia, mare de Núria Cadenas, a un dels policies antiavalots que l'acaba de colpejar amb la porra.

—No, senyora —respon el policia—, en temps de Franco hauríem disparat.

La càrrega de la policia, davant de l'edifici de l'Audiència Nacional, a Madrid, ha estat lleu però perillosa, ja que la gent ha anat reculant fins a la calçada, on el trànsit és intens. Contràriament a allò que s'ha dit en alguns mitjans, les forces d'ordre públic no carreguen perquè els aspirants a públic vulguin entrar a la sala, sinó perquè el judici es retarda —cosa que no se sap a fora— i per qüestions de seguretat la policia no desitja que hi hagi gent fent cua, esperant.

La gent que espera —aproximadament un centenar de persones— són catalans i valencians que, en la seva majoria, han vingut a Madrid a donar suport a una de les encausades a l'Audiència, Núria Cadenas. Els processats, Jordi Petit, Jaume Palou i Guillem Godó, junt amb la jove independentista catalana, són ja a la sala, a punt de començar el judici. Al carrer, es continua esperant.

Molts dels assistents duen sota el braç l'exemplar de *La Vanguardia*, que dedica les seves pàgines centrals al judici. Els comentaris no són gaire afalagadors per al diari barceloní, i precisament per això, per ser barceloní: "Sembla ja *El País*?", és llas-timós. Per cert, ¿heu vist *El País*?". Sí, s'ha vist, i llegit. Amb *El País* no hi ha compassió:

—Puteria fina.

Entre la gent, personatges coneguts, com Joan Josep Armet, diputat al Parlament de Catalunya per Iniciativa per Catalunya (IC) i germà del primer tinent d'alcalde de Barcelona, Lluís Armet; Celestino Sánchez, també diputat al Parlament pel Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC); i Joan Sabanza, diputat per

Esquerra Catalana (EC).

Armat de la seva inconfusible pipa, el senador de les llistes del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), Francesc Ferrer, és un dels personatges més sol.licitats per la premsa. "Sóc aquí —diu Ferrer— per tenir una opinió pròpia i concreta del judici, ja que durant dos anys Núria Cadenas s'ha autoqualificat d'inno-

cent, dos anys en què ha estat esperant l'acusació... ¿La llei anti-terrorista? Mira, el dia que es va aprovar, el senador Andreu Abelló, un bon coneixedor del tema, va dir: 'Aquestes lleis van bé si s'apliquen bé'. El que és incorrecte és que s'apliquen amb excessiva duresa, o bé amb altres finalitats".

—¿Finalitats polítiques?

—Finalitats polítiques.

No tans sols hi són presents membres de la vida política, sinó també institucional, com un membre del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya; i igualment del món dels tribunals, en la persona d'un lletrat del Col·legi d'Advocats de Barcelona, en qualitat d'observador.

COMENÇA EL JUDICI

Al cap de poc, es desplega una llarga

aquesta volta sense porres. Tothom està un mica fastiguejat de l'espera, que tot i que no és excessiva es fa empipadora; la majoria dels assistents duen moltes hores de viatge. Margerit Von Felter, del Partit Socialdemòcrata suís, dóna el color internacional de suport. "He vingut —diu Von Felter— amb caràcter privat. Prefereixo no entrar en aspectes polítics, però, per causes humanitàries, no puc girar-me d'esquena a una persona que, sense proves evidents, du dos anys empresonada. De fet, l'únic de què pot acusar-se la Núria és d'haver intentat fer alguna cosa per la seva

tacle és reduït, i hi ha una marcada separació entre el públic i els protagonistes del judici. Jaume Palou i Guillem Godó es troben a la banda esquerra de la banqueta dels encausats; al centre, un policia i Jordi Petit; Núria Cadenas i un altre policia a l'extrem contrari. Tots apareixen tranquil·litat. Els càrrecs de l'acusació van desgranant-se per mitjà de la veu del fiscal Eduardo Fungairino, situat en una taula a l'esquerra. Enfront seu, a la dreta —sempre prenent com a punt de referència la situació dels independentistes catalans—, els tres advocats defensors. Doris

pancarta que demana la llibertat per a Núria Cadenas. Sons de flash. La reacció de la policia no es fa esperar:

—Jo els convido que pleguin la pancarta —diu un membre de les forces d'ordre públic a Josep M. Cadenas, pare de la independentista encausada—, i els ho demano civilitzadament...

Civilitzadament, la pancarta desapareix,

comunitat. I que consti que estic absolutament en contra de tota forma de violència".

Per fi, s'obren les portes. A la consigna de "primer familiars i premsa", la gent va entrant dins l'edifici; això sí, amb comptagotes i prèvia mostra de carnets i escorcoll per part de la policia. Apareix la sala a la vista, el judici ja ha començat. L'habi-

Núria Cadenas, a l'espera d'una sentència que es veu amb optimisme.

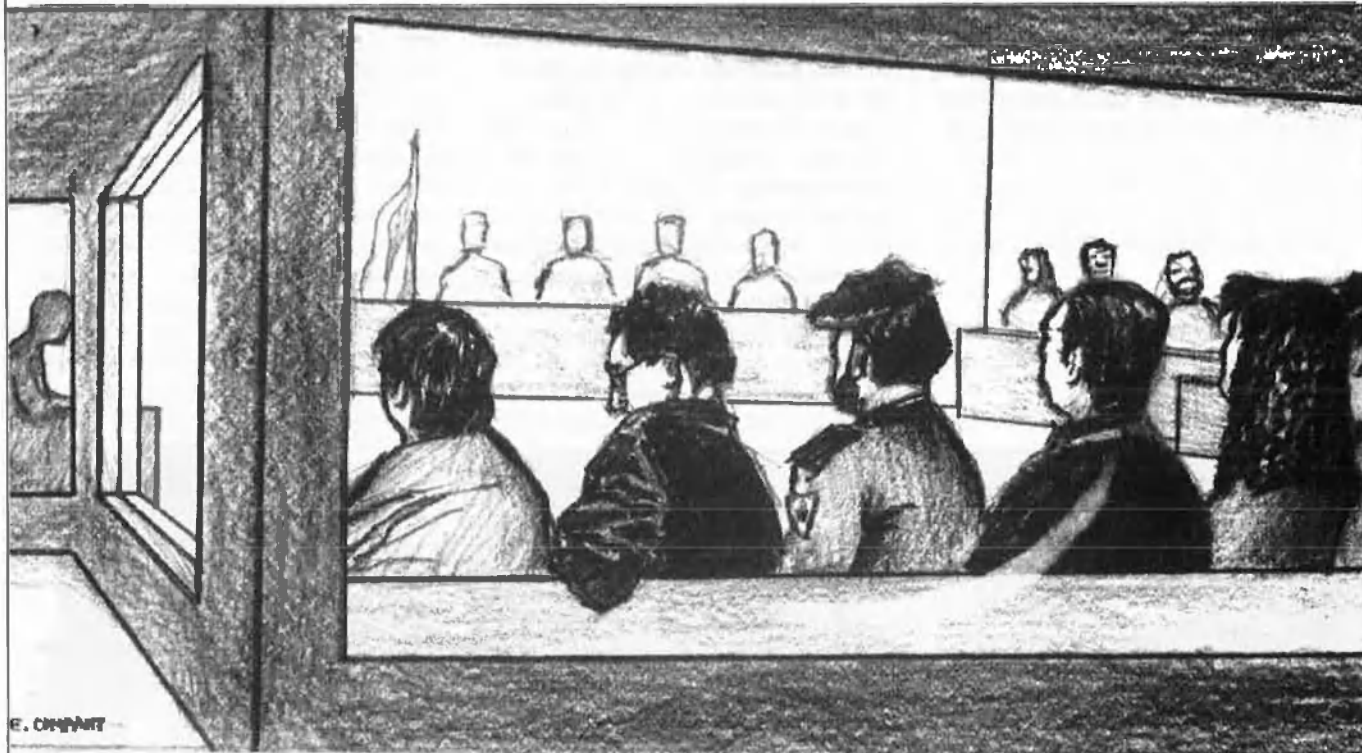
Benegas, germana del dirigent del PSOE Txiki Benegas, de Jaume i Guillem; després, l'advocat de Jordi Petit; i més enllà, Fernando Salas, de Núria Cadenas.

TESTIMONIS I DECLARACIONS

Els dos primers, quan són cridats a declarar, ho fan en català, i rebutgen contestar les preguntes de fiscalia. No hi ha sorpresa, això no obstant, quan a la pregunta de si pertanyen a l'organització armada Terra Lliure, contesten un monosíl·lab que, de ben segur, els ocasionarà un grapat d'anys d'empresonament: "Sí".

Després del torn de Jordi Petit, que contesta en castellà i de manera breu les preguntes del fiscal i de la defensa, i nega la pertinença a Terra Lliure, Núria Cadenas —que fins ara s'ha girat constantment des de la banqueta, somrient i llançant petons a familiars seus— surt a declarar.

La versió de la jove independentista catalana se centra en la tesi que, en el moment de la detenció, el 8 de setembre de 1988, ella era amb Guillem, Jaume i Jordi perquè després de sortir tard d'una reunió

La sala de l'Audiència Nacional durant el judici. Els processats, d'esquena.

de Maulets i no trobar l'amic amb qui havia quedat feia ja estona a la discoteca barcelonina Bikini, tot tornant cap a casa, va afegir-se als tres joves, que va trobar quan anaven de copes. Respecte a aquest punt, el fiscal, Eduardo Fungairiño, ja havia aixecat rialles entre la concurrència, quan en l'interrogatori a Jordi Petit, després de fer-li una pregunta que ni l'encausat ni gairebé ningú no va entendre, la va repetir amb més precisió:

—Preguntava per què després d'anar de copes es dirigien a agafar el cotxe... ¿No saben que una cosa i l'altra són incompatibles?

Abonar l'argumentació de Núria Cadenas, surt, com a testimoni de la defensa, Adrián García, germà d'un company seu d'escola, que la va reconèixer mentre passejava sola per la Diagonal, abans de trobar-se els altres independentistes processats.

També com a testimoni de la defensa, Josep Guia, dirigent de Catalunya Lliure, afirma davant del tribunal que l'organització Maulets està integrada en aquella organització política, i que coneix la Núria per les seves activitats a Maulets. Respecte a la jove, Guia la defineix com una persona, "per la seva edat, especialment capaç per a l'activitat política".

És en aquest moment quan salta la sorpresa: el fiscal demana la compareixença de diversos policies a testificar,

però aquests no apareixen. A la vista del fet, el fiscal sol·licita que se sancionin els policies i "lamenta la falta de col·laboració" de les forces d'ordre públic amb la justícia.

Quant a això, Ignasi Doñate, advocat defensor de Núria Cadenas, en acabat el primer dia de judici, declara que el fet que els testimonis de l'acusació no s'hagin presentat és "una cosa estranya, ja que en ser policies, a vegades són vistos amb una mica de recel". "Sembla —continua Doñate— que aquests testimonis pertanyen a la segona brigada d'informació, és a dir, que duen molt de temps a Barcelona i que són fàcilment localitzables".

Al dia següent, dimecres 10 d'octubre, es reprèn el judici, i davant de la sorpresa de tothom, els policies cridats a declarar el dia anterior es presenten a la sala. La sorpresa continua quan els onze policies, que declaren seguint la tesi del fiscal, comencen a entrar en contradiccions. Després que la majoria d'ells afirmen que Núria Cadenas era qui duia la bossa que contenia explosius —bossa que amb anterioritat cap dels acusats havia afirmat reconèixer—, un altra policia declara que qui portava l'esmentada bossa blanca era Jordi Petit; i encara un altre, després, diu que la bossa estava en poder de Jaume Palou.

Les contradiccions dels policies no fan

sinó abonar la idea de la dificultat per a obtenir proves que inculpin Núria Cadenas. Tant és així, que fins i tot el seu advocat, Fernando Salas, expressa que la jove independentista és víctima d'un "muntatge policial". A aquest fet s'ha d'afegir que, segons Teresa Alabèrnia, en el segon dia de judici, els testimonis de la fiscalia, en acabat de declarar, surten de la sala i comenten el que acaben d'explicar davant del tribunal als seus companys que encara ho han de fer.

Això no obstant, l'acusació continua demanant la mateixa pena que abans d'iniciar-se el judici, 126 anys en total, mentre que, per una altra banda, Doris Benegas canvia les seves conclusions i demana sis anys per Guillem Godó i Jaume Palou, per a pertinença a una banda armada.

Fernando Salas continua demanant l'absolució per a Núria Cadenas, de la mateixa manera que la defensa també sol·licita l'absolució de Jordi Petit.

La sentència es farà pública de deu a quinze dies després de la finalització del judici. L'optimisme amb què afronten els familiars de Núria Cadenas la decisió del tribunal contrasta, però, amb la fama de duresa que té l'Audiència Nacional. Ara, la causa està vista.

Eduard Company